

Manuel Navarro i Navarro

TRÀFIC DE SOMIS

Nugada a l'atractiu de les promeses
d'un viure molt millor,
deixà casa i família en gran dolor
buscant, plena de presses,
portar al paraís als seus majors.

Aixina va mamprendre el llarc viage
camí d'atre país,
per dur-li al pa nuet un companage
i oblidar el solage
d'un viure i un morir pintat en gris.

Molt pronte es desvaniren els ensomis
de pau i llibertat
davant de la nefasta realitat,
on tots els seus encomis
moriren front al mur d'un vil mercat.

La carn se feu moneda d'un malviure
que ella mai va buscar,
i llunt de la família i de la llar
se li morí el somriure
a cada nou client que contentar.

La vida se li feu insoportable
fins desijar la mort,
perduda l'esperança i el conhort
de dòna respectable,
al traure-li un mal número la sòrt.

Els dies se tornaren en calvari,
molt llunt d'un tranquil oci,
tornant-se, en clau de por, el seu diari
en fulls d'un talonari
que feu més ric a l'amo del negoci.

I a canvi dels favors que a crits de fusta
se li obligava a fer
en mig del desencant i el desplaer,
la vida, molt injusta,
la va deixar, gastada, en el carrer.

Hui du perennement, com una llosa,
un rictus d'amargura,
clavada ya del tot en l'aventura,
sense perfum la rosa,
perduda en uns camins de desventura.

I el món que va fer d'ella eixa despulla
l'aparta i crucifica
dins d'una societat que pontifica,
quan sol és una fulla
a l'aire del fort vent que la critica.

En canvi el responsable de la feta
que li obrí la ferida,
resulta el triomfador de la partida,
quan fon el proxeneta
qui li negà poder viure la vida.

TORNEM A PASSEJAR

Dona'm amor la mà i se n'anirem
a passejar, igual que ahir ho férem,
darrere l'ilusió
de que es detinga el temps i nos espere.

Viurem una atra volta les vesprades
gojoses de l'ahir; les que vixquérem
al crit de joventut,
obrint camins de somis sense reixes.

Aquelles que es beguérem a glopades
sentint córrer la sanc per nostres venes,
com un cavall sens fre
que no du el pes del temps a les esquenes.

Voràs com l'albereda perfumada
recorda les antigues primaveres,
omplint-nos de passat
la veu feta remor d'antics poemes.

No cal que per a eixir t'arregles massa.
Millor que nos recorde tal com érem;
senzills i naturals,
vestint de joventut ilusions velles.

Allí retrobarem la suau brisa
amiga i companyera des de sempre,
acaronant-nos-en
en la dolçor de mel en que me beses.

Serem en l'albereda una parella
volant cap al passat, com oronelles
que tornen al jardí
on varen descobrir-se sense presses.

I el sol de la vesprada, entre les ombres
del temps recorregut, un buf a penes,
li donarà calor
als dies pressurosos que nos queden.

Potser que si es sentem a la barana
reconegam algunes de les pedres
que varen escoltar
el dir-nos a l'orella mil tendrees.

Segur que se trobem fent el relleu
a nous enamorats per nostres sendes.
Aquelles que tu i yo
sembràrem de carícies i promeses.

Vorem el sol ponent quan va dormint-se
camí d'un horisó d'estreles cegues,
fent despertar la nit
en un esclat de fòc sense fogueres.

La nit que nos clucava l'ull de lluna,
vestint, de dol pel dia, robes negres,
al temps que a poc a poc
obrien les estreles les finestres.

I en mig de l'ilusió del reencontre
tal volta un rossinyol cantant alegre
desperte al temps dormit,
igual com la llavor desperta al ventre.

Un temps de joventut reblit de somis
per a que l'esperit se desperece
sentint-lo dins d'uns cors
cansats per mil batalles que nos pesen.

Un somi que te'l veig en la mirada
tan viu com el tinc yo, pero que el negues
per si el passeig remou
recorts d'un temps passat que no volgueres.

No tingues cap de por. Viu l'alegria
dels dies per davant que nos esperen
veent com el capoll
se convertix en flor, lliure de penes.

Tornem a passejar per l'albereda
quan queda algun caliu calfant les vespres,
no siga que demà

me furte el temps el cor per a voler-te.
Tornem a passejar la primavera
trencant els esclavons de les cadenes,
i en eixa llibertat
desfer del cor la boira de les queixes.

No em negues el desig que al cor me crida
com un clarí de vida; no me'l negues.
Tornem a passejar
...abans que nos obliden les palmeres.

VELES AL VENT

De cara al vent
d'un temps per somiar,
solquen la mar
les veles del present.

Aprofitant un aire d'esperança,
de cara a l'horisó,
la nau, sense tardança,
va unflant les blanques veles d'ilusió.

Sentint glatir la vida en eixes veles
daurades baix el sol,
llaurant noves esteles,
buscant en el futur l'antic breçol.

Tan blanques com colomes de la pau,
les veles marineres
son taques en el blau,
cap a un destí de noves primaveres.

Buscant de cara al vent, en lluntania,
el somi d'un futur
en claritat de dia,
en mig de la foscor d'un desafur.

Colomes blanquinoses en la mar

d'un futur d'incertea,
de cara a navegar
per un camí forjat en l'Odissea.

Camí ple de perills en un viatge
difícil per demés,
portant per equipage
la flor de l'ilusió i el cor encés.

Una ilusió que qualle, si es cultiva,
en una identitat
en arrels, forta i viva,
guanyant independència i llibertat.

En cor per a guanyar tot l'esplendor
d'un futur en història,
si la dolça remor
la nau porta per bona trayectòria.

Sens escoltar el càntic de sirenes,
melòdic i insidiós;
buscant atres arenes
daurades de futur esplendorós.

Fugint de no acostar-se massa prop
on Polifemo habita,
en un mirar de llop
que al cor fa créixer ràpit la sospita.

Deixant l'illa de Circe, perillosa
pels seus encantaments,
que a la gent candorosa
canvia utilitzant fals arguments.

Baixant fins a l'infern, de fòc i brasa,
en busca de la clau
per a tornar a casa,
trencant la maldicció sobre la nau.

Aplaca Poseidon la fúria cega
i marca-li el camí,
perque la nau conega
la glòria de trobar el seu destí.

Destí d'identitat per a un demà
en l'Ítaca volguda,
on Penèlope està
teixint i desteixint la benvinguda.

Entretenint aixina als invasors
que volen conquerir-la,
sentint-se guanyadors,
i en drets de fer-la seua i d'engolir-la.

Comprant en una bossa d'interessos
a molta gent de dins,
per eixos diners, presos
d'aquells que van chafant els seus camins.

¿Quin temps ha de passar per a que l'illa
recupere el tesor
d'un ahir que perilla
en mans d'uns opressors sense decor?

Acosta't pronte Ulisses a ta casa
i tensa en prontitut
l'antic arc de la raça,
que ferm puga empunyar fins el menut.

Ataca per la dreita i per l'esquerra,
sense por a ferir,
lluïtant per eixa terra
que vol per a demà l'orgull d'ahir.

L'orgull que va perdent-se en la distància,
des d'un obscur present,
en mig l'intolerància
que no deixa bufar a un atre vent.

Ya es temps de desplegar al vent les veles
d'una ilusió novella,
buscant baix les estreles
un buf de llibertat, trencant l'anella.

Que està obrint-se la mar a l'infinit
d'una nova ribera,
despertant de la nit
la veu d'una València marinera.

No ho penses mariner,
solca la mar,
que no es temps de pensar;
iés temps de fer!

Tots els drets reservats. El contingut d'esta revista està protegit per la llei, la qual estableix penes de multes i inclús presó, además de les corresponents indemnizacions per danys i perjuïns, per als qui reproduïxquen o plagien, de forma total o parcial una obra artística, literària o científica, o la seua transformació, interpretació o eixecució artística fixada en qualsevol classe de suport o comunicada per qualsevol mig, sense el preceptiu consentiment i autorisació dels autors.

La present revista s'edita exclusivament en format electrònic, per a la seua difusió lliure i gratuïta. Per *difusió* s'entén:

- La seua visualisació en qualsevol mig electrònic.
- L'enllaç a la seua direcció URL en qualsevol pàgina web (mencionant la seua procedència).
- La seua impressió en paper per a us exclusivament particular.
- La posta a disposició de la revista per a terceres persones, en les mateixes condicions.
- La seua comunicació pública per mijos electrònics.

Queda absolutament prohibida la seua venda o la seua impressió en sèrie sense l'autorisació expressa de l'**Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana**.

Il·lustracions del present número: **Francesc Liern Solaz**.

© Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

ISSN: 2172-5810.